

Mše svatá – úvod a Vstupní obřady

Na horu Proměnění jezdí taxíky. A jejich řidiči v úzkých serpentínách soutěží, kdo tam zvládne přijet rychleji. Pro ně je to zpestření každodenní rutiny, pro turisty nervy drásající zážitek. Ale na vrcholu hory už je klid. Stojí tam krásný kostel s mozaikami Ježíše, Mojžíše a Eliáše. Poutníci zde prožijí mši svatou, a pak mají chvíli pro rozjímání a kochání se výhledem na Svatou zemi. Když končí návštěva tohoto posvátného místa, vrací se lidé k taxíkům a povídají si. Jedna paní v té chvíli říkala kamarádce: „Člověče, mě se ti odsud ani nechce odjíždět...“ Vtom ji přítelkyně skočila do řeči: „Já ti rozumím. Je to tu skutečně nádherné mystické místo. Taky se mi nechce odjíždět po všech těch krásných chvílích, které jsem tu prožila.“ Tu ji paní přerušila: „No, mně se spíš nechce odjíždět proto, že tuším, co ještě zažiju,“ a dívala se přitom na arabské taxikáře.

K tomu, aby člověk prožil mimořádné setkání s Bohem dnes nemusí cestovat do Svaté země. **Zázraky o kterých píše evangelium se odehrávají ve slavení každé mše svaté.** Problém je, že je někdy nevnímáme. Vycházíme z kostela a jako bychom tam nebyli. Podobáme se té ženě, která s obavami očekávala cestu arabským taxíkem. Ale jsou i lidé, které slavení mše svaté promění tak, že odchází z bohoslužby plní pokoje a radosti. Nemají strach z toho co bude, protože se setkali s Bohem, podobně jako ta její přítelkyně. Co tedy můžeme udělat proto, aby pro nás bylo slavení mše svaté skutečným zázrakem, který nás promění a naplní pokojem?

Abychom mohli mši svatou dobře prožít, je potřeba ji poznat a porozumět. V postních kázáních si proto postupně připomeneme a vysvětlíme jednotlivé části mše svaté. Dnes začneme vstupními obřady.

Kdy začíná mše svatá? V jedné rodině měli v neděli návštěvu. Přesto se hostitel najednou zvednul a říká: „Omlouvám se, musím zavést babičku do kostela.“ Návštěva se podivila: „Už teď? Vždyť mše je až za tři čtvrtě hodiny...“ „No jo,“ odtušil hostitel: „Ona tam chce být babi už na rozcvičku...“

Jako se sportovci či umělci před vrcholnou událostí rozcvičují a připravují, i my se máme na setkání s Bohem připravovat už doma. Ztišit, zamyslet, uvědomit si, s kým se mám za nedlouho setkat. **Hlas zvonů svolávající věřící do Božího domu nás upozorňuje: Bůh tě zve k sobě, odlož všechno ostatní a myslí jen na něho.** Oděj se do svátečního šatu a nenechej ho čekat.

Už samotný vstup do kostela nám připomíná, že patříme do církve, protože každý kostel (ve všech světových jazycích kostel = církev) je symbolem církve. Po příchodu do kostela se žehnáme svěcenou vodou, která připomíná náš křest. Ve chvíli křtu z nás Bůh udělal světce. Jak jsme s tímto darem naložili? V jakém stavu je moje duše? Pozdravíme Ježíše ve svatostánku a poklekneme v lavici. **Je důležité si přede mší svatou uvědomit, za co chci poděkovat, za co prosit, co chci odevzdat Bohu k odpuštění a uzdravení.** Proto má být před zahájením bohoslužby v kostele pár minut ticha.

Mše svatá začíná zazvoněním a vstupní písní. Zpěvem se připojuji ke všem lidem, andělům a svatým, kteří na zemi i na nebi chválí Boha. Stávám se součástí církve – tajemného těla Kristova, stávám se součástí společenství a spoluvytvářím ho. Zpěv je

nesmírně důležitý a i když nemám nadání, mohu zpívat potichu. Kněz a hudební skladatel P. Josef Olejník vždy v dobrém říkal: „Kdo nezpívá, je pyšný.“ Nebudme pyšní či ostýchaví a oslavujme Boha tím, že se ke zpěvu připojíme.

Kněz s ministranty uctí pokleknutím Ježíše ve svatostánku. Pak jde políbit oltář, místo, které je nyní středem veškerého dění. Kněz se nyní stává Kristovým nástrojem av jeho jménu zahájí bohoslužbu **znamení kříže**. Zazní Boží jméno – Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. A my si můžeme uvědomit, kdo nás pozval, kdo nás zde vítá. Bůh je tu s námi. On nás vidí, on nás miluje, chce nás zahrnout svými dary.

Úkon kajícnosti je okamžik, kdy vyvrcholí moje příprava na slavení mše svaté. Už po cestě a při rozjímání přede mší svatou jsem si uvědomil, v jakém stavu se nachází moje duše. A teď ji odevzdávám Bohu k uzdravení a osvobození. V upřímně prožitém úkonu kajícnosti nám Bůh odpouští všední a lehké hříchy a nedokonalosti. Kdo dobře prožije úkon kajícnosti, otevírá své srdce Boží milosti, která pak dále přichází v Božím slově a Eucharistii a přináší sebou uzdravení a posvěcení naší duše a našeho těla.

Když někdo z vážných důvodů přichází na mši svatou pozdě, má vždy vykonat úkon kajícnosti a pomodlit se aspoň v duchu tuto modlitbu.

Zpěv Kyrie eleison – Každá neděle je připomínkou velikonoční liturgie Vzkříšení. Zpěv Kyrie eleison připomíná nedělní ráno, kdy se učedníci setkávají se zmrtvýchvstalým Kristem. Oni přicházejí jako ti, kdo zhřešili, zradili, zapřeli Pána a on přichází ve svém oslaveném těle jako vítěz nad hříchem a smrtí. Co mu v takové chvíli říci? Petr při jednom setkání vykřikne: Pán je to! Ten, kterého jsme opustili vstal z mrtvých a přichází k nám. Na jedné straně z toho má obrovskou radost, na druhé straně prožívá smutek a lítost z toho, že ho v nejtěžší chvíli opustil. A tento výjimečný okamžik liturgie se podařilo vystihnout zpěvem Kriste eleison. (Pane smiluj se - Kriste smiluj se) Tímto antickým zvoláním, vítal lid vítězného vladaře. Význam těchto slov tehdy nebyl jen kající (prosba o smilování), ale též oslavný. A i my v této části mše svaté s pokorným kajícím srdcem oslavujeme a vítáme toho, který nám přináší odpuštění a uzdravení. Vítěze nad smrtí, našeho Pána, Ježíše Krista.

Poté, co oslavíme Kristovu blízkost zpěvem Kyrie eleison, obracíme se k Bohu Otci, kterého nám Kristus zjevil. Chválíme ho za jeho dílo spásy, které se v Kristu naplnilo a zpíváme: „**Sláva na výsostech Bohu.**“ Jeden z nejstarších křesťanských nebiblických chvalozpěvů. Bývá nazýván Andělský hymnus, protože jeho začátek je inspirován jáсотem andělů v Betlémě. A my se jeho zpěvem chceme připojit k zástupům, které v nebi i na zemi oslavují Boží velikost a krásu.

Vstupní modlitba (i modlitba nad dary a po přijímání) je modlitba přímo k Bohu (Otcí). Kněz proto drží rozepjaté ruce, dlaněmi vzhůru. Je to velmi staré gesto, nacházíme ho již v římských katakombách a znamená odevzdanost, vzdání se Bohu v naději, že naše prázdné ruce naplní. Má tři části. Nejprve výzva „Modleme se.“ Pak ticho – čas, ve kterém vyslovuji svůj úmysl, se kterým jsem přišel na mši svatou. A potom kněz všechny ty osobní prosby a chvály shrnuje a sbírá a přináší je skrze Krista, jeho jménem Otci v Duchu Svatém. Shromážděný Boží lid stvrzuje zvoláním „Amen.“ Toto zvolání znamená „Ať se tak stane.“